

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Epistolaris Seu Epistolae Morales Ad usum
familiarem Vario Argumento Scriptæ**

Pexenfelder, Michael

Dilingae, 1686

XVIII. Ad Marcellam Rigatiam, Matronam nobilem, & Viduam, in funere
unici filij, Consolatoria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69435](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69435)

XVIII.

CONSOLATORIA

AD MARCELLAM RIGATIAM

Matronam nobilem, &

Viduam,

In funere unici filij.

Quibus ordiar verbis epistolam, magis lacrimis, quàm atramento exarandam? ad matrem scribo, & ad viduam, & in acerbissimo funere. Filium amisisti; quid tristius? unicum; quid afflictius? hæredem omnium fortunarum; quid calamitosius? fulcrum familiæ, baculum senectutis; quid luctuosius? juvenem; quid inexpectatius? quæ spongia abstergat lacrimas mæstissimæ parenti, desolatæ viduæ? Vetabo lugere, tot nominibus miseram? hoc sit ipsi naturæ velle vim inferre: erigam te, in tot simul dolores velut in salfos fluctus coniectam, tantis ærumnis prostratam? *Noli flere*, viduæ quondam dictum, unicum filium efferenti; sed ille dixit, qui mortis & vitæ Dominus, iussit stare vespillones, & ipsam mortem telum suum recondere. Equidem Defunctus ex feretro vivus

H 5

fur-

surrexit, Mater recepit filium, laudes sultator extincti. Equidem

Sedatur lacrimis, egeriturque dolor.

Et Siracides c. 38. *In mortuum produclachrimas, & quasi dira passus, incipe plorare. Quæ potuisses diriora pati, quàm jacturam unici filij, in florenti ætate, in maximæ spe cursu, erepti? exiit vitam, non redituram.* Et quis temperet à lacrimis, qui cogitat matrem in tanto luctu positam? *Necesse est* inquit Augustinus, serm. 34. *de verbis Apostoli ut tristes simus, quando nos moriendo deserunt, quos amamus, quia etsi novimus, et non eternum relinquere nos mansuros, sed aliquantum præcedere secuturos, tamen mortuam ipsa, quam natura refugit, cum occupat dilectum, contristat in nobis ipsis dilectionis affectum.* Et si S. Hieronymus in consolatione ad Paulam in morte filix Eustochij, humanitatis sensu commotus, scribit: *Quid agimus? matris prohibitori lacrimas, ipsi plangimus. Non est optimus consolator, quem proprii vincunt gemitus. Testor, mea Paula, JESUM, eadem me perpeti dolorum tormenta, quæ tu pateris: confiteor affectum meos: totus hic liber (epistola) fletibus scribitur.* Christus ipse, qui potuit imperare mari

mari & ventis, non imperavit oculis, quin eos, commiseratione tactus amici Lazari fato erepti, lacrimis impleret. Tantum igitur abest, ut in te accusem luctum ex demortuo filio conceptum, ut etiam pietatem hanc, materni amoris testem agnoscam & collaudem. Hoc potius his litteris ago, ut te moneam, ne quid nimis etiam in justo planctu. *Modicum plora*, ait Siracides c. 22. *supra mortuum, quoniam requievit.*

Est modus in rebus, sunt certi denique fines.

Non culpamus fletum, nisi cum excedit modum, ait D. Bernardus. Requievit filius tuus, & requiescit in DEO, quoniam obdormivit in DEO, & resurget cum DEO pro nobis in Cruce mortuo. An adferam vulgatas illas rationes solandi? videlicet communem omnibus moriendi necessitatem; ad mortem nascimur; in vitam exituri ingredimur; mortalem genuisti, mortalem tumulo intulisti. Noli te, filiumque tuum ab hac sorte velle eximere. Deinde cur invidias libertatem adolescenti, hujus vitæ ærumnis absoluto? è turbulento mari in portum est delatus. Ecclesiastes dicere non dubitavit: *Laudavi magis mortuos, quàm viventes.* Quòd si Ethnicæ quoque superstitionis homines

mines

mines æquo animo charorum mortes tollunt, quid te facere par est, quam Christiana virtus dudum obarmavit adversus acerbos? feramus patienter, quod non possumus. David, ubi intellexit filium infantem ex Bersabea susceptum, è vivis iisse, posuit luctum ac fletum, & memorandam sententiam pronuntiavit: *Nunc quomodo mortuus est, quare jejunem? Nunquid itero revocare eum amplius? Ego vadere magis ad eum: ille vero non revertetur ad me.* 2. Reg. 12. Regis hujus ad exemplum in virtutem vertenda est necessitas. Quod in Deposito & pignus accepisti à DEO; an pugnabis, *Commodatum* repetenti? At cogaris carere amantissimi tui præsentia, & dulcissima consuetudine an minùs tolerandum fuisset, si dilectus tuus negotiationis aut militiae causâ maria transfretasset, & in peregrinas terras longissimè te divulsus, in barbaram servitutem abreptus fuisset? Hæredem bonorum perdidisti: quæ effodiunt fures, consumit arugo, mille injuriæ auferunt: hæreditatem cœli adije, nullis casibus obnoxiam. Auxilio & solatio te destitutam quereris: non firmiùs adhærescis DEO, ut fiduciam tuam in homi-

homine colloces : ideo fortè filium tuum
(liceat cum bona pace hoc dicere) perdidisti,
quia nimium eum amasti, & plus, quam
debet, spei in eo posuisti. At juvenis fuit, &
florentissimæ ætatis, magnæque innocentie:
quid si raptus sit, ne malitia mutaret intel-
lectum? Placita enim erat DEO anima illius,
propter hoc properavit educere illum de me-
dio iniquitatum, Sap. 4. Periculum lubri-
cæ ætatis evasit; *Facilius ad Superos iter est
animis, citò ab humana conversatione dimis-
sis; minus enim facis, ponderisque sentiunt,*
ait Seneca. Portus nobis omnibus peten-
dus, in quem si quis primis in annis est de-
latus, non magis queri debet, quàm qui ci-
tò navigavit: argumentum amoris est, ce-
leriùs hinc eximi, ne polluat contagio. Flo-
sculus, si optare posset, mallet, dum viret &
vernât, in sertum legi, quàm adultior prui-
nâ aduri, ac in fimetum abijci. *Defleamus
eos,* ait D. Hieronymus, *qui ad Tartara
properant: ad Cælum euntes cur ploremus?
Cõsummatus in brevi explevit tempora mul-
ta.* Filius annos supergressus est virtute; ma-
tutum cœlo probitas fecit. Habes igitur
causam, potiùs gratulandi Anselmo tuo, quòd,
effracto corporis ergastulo, ad Superos evo-
lârit;

lârit; quòd, brevi fine molestæ peregrinat
 ni imposito, in patriam cœlestem emigrat
 quòd, mundi hujus periculis subductus, immo
 centem animam Conditori suo reddiderit
 quòd cum Divina voluntate egregiè confor
 matus ex hac vita decesserit, tibi que exem
 plum reliquerit moriendo, quod tu imiter
 vivendo. Hoc potiùs agamus: defuncti ani
 mam precibus, Sacrificijs, liberali eleemo
 syna prosequamur. Heroicæ virtutis effe
 patrimonium filij in pietatis ac charitatis
 pera transcribere, & defuncto tabernaculum
 in cœlo, claris lucentius smaragdis, parare. Il
 le quidem præcessit, & securam stationem te
 nuit; nos eòdem tendimus, seriùs aut citiùs
 tumultuosum curarum & laborum pelagus
 transmissuri. Neque est, quòd te graviùs
 afficiat ultima Anselmi cum morte lucta, &
 paulò difficilior in agone pugna. Hic hor
 ror naturæ se dissolventis etiam probissimos
 concutit, & exspectatione futuri perstringit.
 Permittit hoc DEUS, ut aculeis morbi pa
 tienter toleratis, pauculæ quædam peccat
 torum reliquiæ, & debita, cæteroquin lu
 stralibus flammis persolvenda, unâ liturâ, ut
 dicitur, inducantur, animusque his angori
 bus purgatus, rectâ ad æthereas sedes evolet.

Jube

Jubet hoc nos sperare egregia Anselmi, cum
probitas, tum conscientiae puritas. Memo-
riam ejus suavissimam, vide, ne lacrimis
corrumpas; hæc potius consoletur, & gau-
dio perfundat matrem, *Dimidium Sui* eò
premittentem, ubi vitæ bene peractæ præ-
mium alter ex alterius felicitate sibi gratu-
letur.

XIX.

GILIBERTO ORESTINO.

Apprecatio Novi Anni.

Omnium fere gentium mos est, & jam
olim fuit apud Romanos, ut ad ineun-
tis anni exordium, non modò bonis sese in-
vicem votis prosequantur, sed etiam ultro ci-
tròque strenas & xenia in contestationem a-
micitiae missitent. Ea munera & munu-
scula fere fuerunt dulcia, ut caricae, mella,
liba, lagana; quò significarent, annum fe-
licem esse à dulcibus auspicandum. Pecca-
rem ego sanè in officium amicitiae nostrae, si
mitterem, annum exorientem, faustum ti-
bi & fortunatum precari. Cum verò di-
versissima sint mortalium vota, & sæpe ipsis
voven-